

Οι καιροί απαιτούν Πατροκοσμάδες

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

«Εάν όμως ο λόγος και η υπόθεσις είναι περί Πίστεως και των παραδόσεων της Εκκλησίας μας, τότε και ο πλέον ειρηνικός και ήσυχος πρέπει να πολεμή υπέρ αυτών πλην όχι με ταραχήν της καρδίας, αλλά με ένα θυμόν ανδρείον και σταθερόν, κατ' εκείνο το του Ιωήλ “εκεί ο πραῦς ἔστω μαχητής». (Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, «Αόρατος Πόλεμος»).

Τα χρόνια που έγραφε ο Άγιος Νικόδημος τα παραπάνω, το Γένος βρισκόταν εν αιχμαλωσία, στο σκοτάδι της Τουρκοκρατίας. Δεν υπήρχε πατρίδα, κράτος. Αν ζούσε σήμερα θα προσέθετε και «περί πατρίδος». Έχουμε όμως τον σύγχρονο Άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη που μας κανοναρχεί “επόμενος τοις θείοις πατράσι”: «Στα θέματα της Πίστεως και της Πατρίδος δεν χωράνε υποχωρήσεις πρέπει να είναι κανείς αμετακίνητος, σταθερός». (Λόγοι Ε', «Πάθη και Αρετές», σελ. 277). Πιάνουμε τις μύτες μας τούτες τις ημέρες από τις αναθυμιάσεις που αναδίδει ο γνωστός σχετός, ο εσμός των άθεων προοδομανών.

Να καταργηθούν οι παρελάσεις, η προσευχή, τα θρησκευτικά, η ορθόδοξη αγωγή στα σχολεία. «Παρά φύσιν», χαρακτήρισε ο κυρ-Φίλης την διδασκαλία των αρχαίων στο γυμνάσιο.

(Όταν ονομάζεις «παρά φύσιν» την αρχαία ελληνική, πέραν των άλλων υπονοείς ότι και η γλώσσα του Ευαγγελίου, ο λόγος του Θεού είναι «παρά φύσιν», διότι αυτό γράφτηκε σ' αυτήν την γλώσσα. Θα απαντηθεί αυτή η προσβολή «με θυμόν ανδρείον και σταθερόν» από την εκκλησιαστική ηγεσία ή θα περιοριστεί και πάλι σε ανώδυνους και κοιμψότατους ελέγχους του τύπου «κούρασε και κουράστηκε ο υπουργός»:).

Βεβαίως τίποτε «παρά φύσιν» δεν υπάρχει στην εξάισια γλώσσα μας. Γλώσσες «παρά φύσιν» δεν υπάρχουν, άνθρωποι «παρά φύσιν» υπάρχουν και από αυτούς κινδυνεύουμε, όπως έχω ξαναγράψει. Όμως, διορθώνω, υπάρχουν στην εκπαίδευση όντως διεστραμμένα πράγματα, τα οποία παρεισέφησαν στα σχολικά βιβλία τάχα και Γλώσσας.

Κείμενα που απευθύνονται σε παιδιά δημοτικού και γυμνασίου και περιέχουν όντως «παρά φύσιν», επικίνδυνα και καταστρεπτικά για την ηλικία τους μηνύματα. Δεν ακούσαμε τον κ. Λιάκο να τα καταγγέλει! Η πρωινή προσευχή, ας γνωρίζει ο απύθμενος θράσους εκκλησιομάχος, δεν είναι μία τυπική διαδικασία. Κάνοντας τα παιδιά το πρωί τον σταυρό τους, παρατεταγμένα κατά τμήματα, ομολογούν την πίστη τους στο Χριστό πρωτίστως και συνειδητοποιούν ότι ανήκουν σε μία ομόγλωσση, ομότροπη και ομόπιστη κοινότητα, σ' ένα έθνος που απελευθερώθηκε ακριβώς γιά να μπορεί να διαλαλεί τις πολυτίμητες αξίες του. Πόσοι και πόσοι περίοικοι του σχολείου μας, ηλικιωμένοι, που μένουν στα σπίτια τους τα πρωινά, ακούν με συγκίνηση, από τα μεγάφωνα του σχολείου, την δροσερή παιδική φωνή, να απαγγέλει το «Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...», ή το «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς».

Θυμίζω, λοιπόν, κάποια «παρά φύσιν» κείμενα, για τα οποία πρέπει να αντιδράσουν κυρίως οι γονείς των παιδιών. Να σημειώσω, ότι όλα αυτά τα τσιράκια της Νέας Τάξης εδώ και δεκαετίες έχουν αλώσει τις πανεπιστημιακές σχολές, κυρίως τα τμήματα εκπαίδευσης και συγγράφουν επιδοτούμενα τα σχολικά βιβλία. Πρώην θαμώνες του πασοκικού σταύλου, οσμίστηκαν την μετατόπιση των οπαδών του...κινήματος και κίνησαν για τον νέο πόλο εξουσίας.

Ζητωκραυγαστές πια του ΣΥΡΙΖΑ επιβραβεύτηκαν για τους ανθελληνικούς τους «αγώνες, «αιχμαλωτίζοντας» και το υπουργείο αντεθνικής παιδείας. Από εκεί ξερνούν ανενόχλητοι τις εθνοκτόνες ιδεοληψίες τους. «Το έθνος ημών υφίσταται πολιτικήν τινά ζύμωσιν, καθ' ην τα ακαθαρτότερα στοιχεία ανέρχονται και επιπλέουσιν, εν είδει εξαφρίσματος (=αφρού), επί της επιφανείας» έγραφε το 1877 ο δηκτικός Εμ. Ροΐδης.

Επανερχόμαστε όμως στα «παρά φύσιν» των βιβλίων. Υπενθυμίζω:

«Ο καθηγητής της φιλολογίας έριχνε κάθε μέρα το μπαλάκι. Όλη η τάξη το έπιανε σαν ένα γαργαλιστικό μήνυμα. Το πετούσε ο ένας στον άλλον. Χαράς ευαγγέλια.

«Οσάκις...» άρχιζε τη φράση του ο φιλόλογος.

«Ναι. Ναι. Ο Σάκης! Ο Σάκης!» φώναζαν όλες μαζί οι μαθήτριες γελώντας.

Κι ο καθηγητής τρελαινόταν.

«Οσάκις...» επαναλάμβανε τονίζοντας τη λέξη σαν να έλεγε «σκάστε».

«Ο Σάκης! Ο Σάκης!» ακουγόταν πάλι από κάτω και το γέλιο έδινε και έπαιρνε.

Ο καθηγητής δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιες από τις μαθήτριες ήταν οι δράστες. Η λέξη-μπαλάκι κυλούσε ακαριαία σε κλάσμα δευτερολέπτου μέσα από τα χείλια τους που ήταν κρυμμένα στο κάτω μέρος του σκυμμένου τους κεφαλιού. Νόμιζε πως απλώς επαναλάμβαναν τη λέξη. Πώς τις ερέθιζε αυτή η λέξη. Δεν ήταν όμως έτσι. Άλλο πράγμα το «Οσάκις» κι άλλος άνθρωπος «Ο Σάκης».

Ο Σάκης ήταν ηλεκτρολόγος με μαγαζί. Μεγαλύτερός τους, 25 ετών. Τα είχε φτιάξει με την Αλέκα. Μία από τις μαθήτριες της τάξης. Ψηλή κι αδύνατη, με κοντά ξανθά μαλλιά και μεγάλα καστανά μάτια, μακρύ λαιμό και μακριά χέρια και πόδια, κάπως ξερακιανή, αλλά ζόρικη. Στα 15-16, όπως όλες τους. Η πρώτη που έβγαινε ραντεβού μήνες τώρα. Ο Σάκης την περίμενε το μεσημέρι στην άλλη γωνία κι οι άλλες μαθήτριες έτρεχαν από πίσω της να τον δούνε. Τα σχόλια έδιναν κι έπαιρναν. Ήταν ο πρώτος έρωτας της τάξης.

Ο καθηγητής φώναξε την πρώτη μαθήτρια, τη Μαρία, στο γραφείο του και τη ρώτησε.

«Τι συμβαίνει με το «Οσάκις»; Γιατί αυτή η αντίδραση;»

«Δεν ξέρω, κύριε. Στο δικό μου θρανίο δεν ξέρουμε τίποτα. Το πήραν έτσι φαίνεται και το διασκεδάζουν» του απάντησε.

Ρώτησε κι άλλες μαθήτριες. Μερικές δεν κρατήθηκαν και γελούσαν. Ο καθηγητής προσπάθησε να βγάλει από το λεξιλόγιό του τη λέξη «Οσάκις».

Αυτή όμως αντιστεκόταν. Του έβγαινε αυθόρμητα, έστω και με κάποια καθυστέρηση. Τότε, όμως, γινόταν πανζουρλισμός. Σαν να την είχε στερηθεί η τάξη και ξεσπούσε «Ο Σάκης! Ο Σάκης!», φώναζαν ακόμα πιό δυνατά και γελούσαν με την καρδιά τους. Γιατί ήταν υπόθεση καρδιάς και όχι γραμματικής».

(Νεοελληνική Γλώσσα, Α' Γυμνασίου, τετ. εργασιών, σελ. 16).

Άλλο χαρακτηριστικό μάθημα είναι το: «Το θέλγητρο της Ανδαλουσίας» (Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Α' Γυμνασίου). Γράφει: «Η Ανδαλουσία είναι μία γυναίκα του λαού, κρουστή και μελαπή, με κόκκινα χείλια και φλογερό βλέμμα, που αγαπάει τη ζωή, το χορό και το τραγούδι, μία γυναίκα όλη χυμούς και ζωτικότητα... δίνει ερωτικές συνεντεύξεις μέσα στις εκκλησιές» (σελ.114). «Ανδαλουσία! Ανδαλουσία... Ανθισμένος τόπος... που ρυθμίζουν τους ηδονικούς χορούς των τσιγγάνων... θρησκευτικές λιτανείες που περιφέρουν γλυκερές Παναγίες ντυμένες σαν κούκλες και γεμάτες δαντέλες και μαργαριτάρια, ακολουθούμενες από μετανοούντες που κρύβουν το πρόσωπό τους μέσα σε κουκούλες μοναχών και που, όταν περνάν κάτω από τα παράθυρα της αγαπημένης

τους γυναίκες, χτυπούν το κορμί τους με βίτσες...» (σελ. 115).

Στο ίδιο βιβλίο, σελ. 124, διαβάζουμε έναν «εξαιρετικό» ορισμό της πατρίδας μας: «...ήταν η Ελλάδα μία γυναίκα τόσο προκλητική σεξουαλικά που έπρεπε να την ερωτευτώ σωματικά κι απελπισμένα...», κάποιου Άγγλου συγγραφέα.

Μάθημα «Νεοελληνική Γλώσσα» (σελ. 148). Εδώ εμφιλοχώρησε ένα τραγούδι, το οποίο μπορεί να το ακούσει κάποιος τις μεταμεσονύκτιες ώρες σε κάποιο ξενυχτάδικο για χασομέρηδες, αλλά σε σχολική τάξη ουδείς σοβαρός παιδαγωγός θα το παρουσίαζε και μάλιστα σε βιβλίο. Κείμενο:

«Αμα ξυπνήσεις και έχει βγάλει ουρά/αν κοιταχτείς και έχεις βγάλει βυζιά.../Don't worry be happy/Αμα η κόρη σου σε λέει μπαμπά ενώ ο γυιός σου/ σε φωνάζει μαμά.../Don't worry be happy» και λοιπά και λοιπά.

Ερώτηση: Καθηγητής που θα διαβάσει τον στίχο «αν κοιταχτείς και έχεις... δεν κινδυνεύει με οριστική απώλεια της σοβαρότητάς του; Από πότε η χυδαιότητα και η αισχρολογία ανήκουν στα γνωστικά πεδία του σχολείου;

Δρέπουμε τους καρπούς μιάς Παιδείας, μιάς αγωγής που προβάλλει, «διδάσκει» την διαφθορά, την λαγνεία. Ας τα σεκφτούν αυτά οι γονείς, ας τα διαβάσει αυτά κάποιος Εισαγγελέας.

Και ένα τελευταίο σκύβαλο. Στο Τετράδιο Εργασιών Γ' Γυμνασίου, σελ. 73, σε κείμενο με τίτλο «Παρα πλανητικά», οι μαθητές μυσούνται και στην αστρονομία, τα ζώδια και τα ωροσκόπια από τον «μέγα παιδαγωγό» Κώστα Λεφάκη, τον γνωστό τηλεαστρολόγο. Διαβάζω: «Ο Άρης θα εμπνεύσει πολύ κόσμο πάνω σε νέους σκοπούς. Οι σκοποί αυτοί ίσως να είναι ερωτικοί... Αυτόν τον μήνα οι συμπτώσεις θα ενισχύσουν τις ερωτικές σχέσεις...». Λεφάκη βρίσκεις σ' αυτά τα βιβλία! Που είναι όμως τα μεγάλα πνευματικά αναστήματα του τόπου;

Το θέμα είναι τι κάνουμε; Ο άγιος Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης στο βιβλίο του «Με πόνο και αγάπη για τον σύγχρονο άνθρωπο» (σελ.307), έλεγε: «Το έργο του δασκάλου είναι ιερό. Έχει μεγάλη ευθύνη και, αν προσέξω, μπορεί να πάρει μεγάλο μισθό από τον Θεό. Να φροντίζει να διδάσκει στα παιδιά τον φόβο του Θεού. Πρέπει να βρουν τρόπο οι εκπαιδευτικοί να περνάνε κάποια μηνύματα στα παιδιά για τον Θεό και για την Πατρίδα. Ας σπείρουν αυτοί τον σπόρο, και ας μην τον δουν να βλαστάνει. Τίποτε δεν πάει χαμένο, κάποια στιγμή θα πιάσει τόπο».

Υπάρχει ελπίδα αλλά, πρώτον «θέλει μελέτη γερή, γεννημένο στην Τήνο, που να 'ρθει με την ευχή της Παναγίας να καθαρίσει τον τόπο απ' όλων των λογιά της Τουρκιάς και της γηραιάς Ευρώπης τα απομεινάρια». (Ελύτης).

Και δεύτερον «απ' έξω μαυροφόρ' απελπισιά και χειροπιαστό σκοτάδι»: Κρυφό Σχολειό. Ένα σε κάθε ενορία, στα οποία θα διδάσκουν δάσκαλοι με ψυχή και Χριστό. Η Εκκλησία πάντα στάθηκε ελληνοσώττειρα. Οι άμβωνες να σταματήσουν τις ιερές μουρμούρες. Η Πατρίδα χάνεται, το ποίμνιο ποδοπατείται. Οι καιροί απαιτούν Πατροκοσμάδες και επισκόπους Γερμανούς που σηκώνουν λάβαρα. Την Πατρίδα το '21 δεν την ελευθέρωσε η Ευρώπη και οι...θεσμοί της. Την ανέστησε η μαγιά, τα πνευματικοπαίδια του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, των Δασκάλων του Γένους, των Νεομαρτύρων.

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς
17.06.2016

Πηγή: www.antibaro.gr/

